

La Llegendeta de la Maranyota

Ja fa molts anys, quan el soroll de la vida feudal mullava els carrers d'aquest poble, el castell va ser l'escenari d'una tragèdia.

En aquell temps, Mara, la fetillera del senyor, estava en un avançat estat de gestació. Un vespre, mentre remenava entre els seus treballs d'esoterisme va trobar el Còdex Venturí. Aquell manuscrit era un tractat sobre "Ní-gromància" i invocació; màgia negra. La innocència humana no té límits, i Mara, la fetillera, va començar a llegir en veu alta:

*Isunas tempestate,
satomae dacium.
Proserpina veneratum, nocturnal tic,
nanoe absentum.*

Mara es desplomà, tenia els ulls en blanc i treia espuma per la boca. Malauradament en aquell mateix moment va trencar aigües. Hores després, mentre la mare primerenca jeia al costat del nounat, en el racó més fosc de la cambra va aparèixer una figura humana.

- Vinc a buscar allò que em pertany.

Al llegir aquella invocació, la fetillera va jurar fidelitat a la Proserpina i per segellar-ho li havia d'entregar el seu bé més apreciat. Mara estava paralitzada. Els seus ulls, mentre se li enduien el fill, se li anaven omplint de llàgrimes i odi.

Al cap de poc temps la fetillera va embogir. La pobra es passava el dia tancada a la seva cambra entre manuscrits intentant trobar la manera de recuperar la seva criatura. Era massa tard, ja no hi havia res a fer. Mara havia perdut per sempre el fruit de les seves entranyes.

Poc després, un dia a trenc d'alba, van trobar a la fetillera Mara al mig del pati d'armes del castell envoltada d'espelmes i sobre un bassal de sang. L'acompanyava una nota on hi anunciava el seu retorn i sentenciava els solivellencs a patir com ella ho va fer.

Aquella mateixa nit van començar a desaparèixer infants a Solivella, els rumors es tornaven evidències, la fetillera estava complint la seva promesa.

Avui en dia ja ningú parla de la fetillera Mara, ja no té aquest nom, avui en dia és la Maranyota la bruixa malvada del castell de Solivella que s'endu les criatures que passen pel davant dels seu forat.

Desitjar la immortalitat és desitjar la perpetuació d'un gran error.

